

Arrest

nr. 212 562 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2018 dient verzoeker, in functie van zijn zus met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 10 juli 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 juli 2018 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2018 werd ingediend door:

*Naam: [W.]
Voorna(a)m(en): [I.L.]
Nationaliteit: Suriname
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.01.2018 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde [W.T.D.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘verklaring omtrent bewijs van inschrijving’ n°814368 dd. 25.01.2018 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij vanaf 09.10.2001 tot op datum van het attest ingeschreven was op het adres X.*
- ‘verklaring omtrent afschrijving’ en ‘verklaring omtrent historie’ dd. 12.01.2018 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij tot haar ambtshalve schrapping op 06.07.2009 ingeschreven was op het adres X*
- verzendbewijzen van pakketten met levensmiddelen en kleding vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.04.2011, 20.06.2012 en 10.10.2013: echter, louter deze drie pakketten kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Uit de voorgelegde attesten blijkt weliswaar dat beiden in het verleden in Suriname op hetzelfde adres hebben gewoond: echter, dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te

vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds minstens bijna 9 jaar niet langer op het adres van de referentiepersoon woonachtig is (sedert de ambtshalve afschrijving van de referentiepersoon uit Suriname), kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.

Het gegeven dat betrokkene op 18.01.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 26.09.2014 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. De in de synthesesmemorie opgenomen middelen moeten, overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, worden samengevat. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

In de synthesesmemorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St.* Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker in zijn synthesesmemorie zijn in het inleidende verzoekschrift ingeroepen eerste middel – waarbij hij zich beriep op een schending van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) – niet heeft hernomen. Er dient – in het licht van de bespreking van de rechtspleging – dan ook te worden aangenomen dat verzoeker bij nader inzien heeft afgezien van dit middel en hierin niet wenst te volharen. Hierop dient dan ook niet langer te worden ingegaan.

3.2.1. Verzoeker volhardt in zijn synthesesmemorie enkel in de door hem ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesesmemorie samen als volgt:

“In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd. De verwerende partij zou alle neergelegde stukken grondig hebben onderzocht en dat dit uit de bestreden beslissing blijkt.

De verwerende partij stelt tevens dat het aan de verzoekende partij is om voldoende elementen voor te leggen om aan te tonen dat hij de voorwaarde voldoet om op basis van art 47 vreemdelingenwet een verblijfsrecht te krijgen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt niet voldoende uit de bestreden beslissing dat de door verzoeker neergelegde stukken grondig onderzocht werden.

Zo heeft de verwerende partij de verzendingsbewijzen van de pakketten bijvoorbeeld op de frequentie onderzocht. Ze het na om rekening te houden met de omvang, de waarde, het aantal etc..

Uit de stukken die in het bezit van de verwerende partij zijn konden die informatie over de waarde, de omvang en het aantal achtrehaald worden. Deze bijkomende informatie zijn belangrijk en dienden in rekening te worden genomen.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst zo naar de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en geeft aan dat gelet op deze bepalingen het bewijs dient voor te liggen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag. Verweerder gaat in op de verschillende door verzoeker in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert waarom aldus volgens hem niet blijkt dat dit het geval is. Hij stelt vast dat op basis van de voorgelegde stukken weliswaar blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon in het verleden in Suriname op hetzelfde adres hebben gewoond, maar dat het gegeven dat zij ooit als broer en zus gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders niet is wat in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden aangetoond. Hij benadrukt dat het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, in het licht van de finaliteit van deze bepaling, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers. Hij stelt vast dat verzoeker kennelijk al bijna negen jaar niet langer op het adres van de referentiepersoon woont, met name sinds deze laatste van ambtswege werd afgeschreven uit Suriname, en deze laatste ook reeds sinds 26 september 2014 ononderbroken in België verblijft. Verweerder oordeelt daarnaast dat op basis van de voorgelegde stukken evenmin blijkt dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België en ook onvoldoende wordt aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt volgens verweerder ook niet dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen.

Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt toegelicht waarom de aanwezigheid van verzoekers zus in België geen beletsel vormt voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en vastgesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre verzoeker zich daarnaast beroept op een schending van het "*voorzichtigheidsbeginsel*" dient te worden aangenomen dat hij wezenlijk doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) in dit verband als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als “andere familieleden van een burger van de Unie” worden beschouwd “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. De gemachtigde van de staatssecretaris betwist als dusdanig niet dat verzoeker kan worden beschouwd als een niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid. Wel geeft hij aan dat om te voldoen aan

voormelde wetsbepaling verzoeker het bewijs dient te leveren dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon en verzoeker in gebreke blijft dit bewijs te leveren aan de hand van de door hem voorgelegde stavingstukken.

Verzoeker geeft in zijn synthesememorie niet langer aan het motief in de bestreden weigeringsbeslissing te betwisten dat de door hem voorgelegde stukken niet aantonen dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Hij geeft met zijn uiteenzetting wel nog aan het motief te betwisten dat de voorgelegde stukken evenmin aantonen dat hij reeds van in het land van herkomst, en dit voorafgaand aan de aanvraag, ten laste is van de referentiepersoon. Hij betoogt dat het bestuur ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de omvang, de waarde en het aantal pakketten van levensmiddelen en kledij dat zijn familielid hem opstuurde, waardoor volgens hem ook niet blijkt dat de door hem voorgelegde stukken voldoende grondig zijn onderzocht.

Verzoeker is aldus de mening toegedaan dat de voorgelegde verzendbewijzen van pakketten met levensmiddelen en kledij van de referentiepersoon aan hem van 5 april 2011, van 20 juni 2012 en van 10 oktober 2013 wel degelijk aantonen dat hij van in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad stelt allereerst vast dat een eenvoudige lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoeker op voormelde data pakketten met levensmiddelen en kledij ontving van zijn zus. Verweerder oordeelde evenwel dat op basis van deze voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België en ook onvoldoende blijkt dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt volgens verweerder ook niet dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen.

De vaststelling dringt zich op dat de voorgelegde verzendbewijzen dateren van vele jaren voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België en de thans voorliggende aanvraag. Er blijkt ook niet dat de referentiepersoon op dat ogenblik reeds woonachtig was in België, nu de bestreden weigeringsbeslissing er melding van maakt dat deze laatste sinds 26 september 2014 ononderbroken in België verblijft.

Het is in deze situatie nuttig te herinneren aan de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin of ten laste zijn. In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie zo ook dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan verweerder dan ook in alle redelijkheid vereisen dat het in het herkomstland ten laste zijn van de referentiepersoon nog speelt in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en de komst naar België.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar de gemachtigde van de staatssecretaris de thans voorgelegde verzendbewijzen van levensmiddelen en kledij van 5 april 2011, van 20 juni 2012 en van 10 oktober 2013 niet aanvaardt als voldoende bewijs dat verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België en het indienen van de thans voorliggende aanvraag tot gezinshereniging onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon. Deze stukken hebben immers geen betrekking op deze periode, maar dateren van jaren daarvoor. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker in de periode voorafgaand aan de komst naar België en de huidige aanvraag nog was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon. Ten tijde van de komst van de referentiepersoon naar België in 2014, of sindsdien, blijkt ook niet dat verzoeker in zijn herkomstland nog de ondersteuning behoefde van dit familielid, waardoor op geen enkele wijze blijkt dat het recht van vrij verkeer van verzoekers zus met de Nederlandse nationaliteit op enig ogenblik in het gedrang kwam.

In het licht van deze vaststellingen blijkt niet dat de exacte omvang, de waarde en het aantal van de verstuurd pakketten in 2011, 2012 en 2013 nog relevant waren in de beoordeling, waardoor ook niet blijkt dat het bestuur onzorgvuldig handelde door hier niet specifiek aandacht aan te besteden. Verzoeker gaat zelf ook niet concreet in op de omvang, de waarde en het aantal van de pakketten en

overtuigt zo ook geenszins dat indien dit wel het geval was geweest de uitkomst van de administratieve procedure anders had kunnen zijn.

Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS